

Ketut and his prized cock, Ubud, Bali©2005, Emmanuel Angelicas

Brothers Komang and Arya, Klungkung, Bali©2006, Emmanuel Angelicas

Adoration of the penis, Inuyama, Japan©1988, Emmanuel Angelicas

Goddess of fertility, Tokyo, Japan©1988, Emmanuel Angelicas

ΗΣΥΝΕΧΕΙΑ

EMMANUEL

Μου εδόθηκε η χάρη, να αποκτήσω την πρώτη μου φωτογραφική μηχανή, στην ηλικία των επτά ετών. Ήταν μια πλαστική Diana, που μου δώρισε ο πατέρας μου για τα γενέθλια μου. Βρισκόμασταν στο φέρι, κι όπως διασίζαμε το λιμάνι του Σιδνεϊ, καθώς περνούσαμε κάτω από τη γέφυρα, τράβηξα δύο φωτογραφίες. Τις έχω ακόμη, όπως και κάθε φωτογραφία που τράβηξα από τότε. Ήξερα από την πρώτη στιγμή που έπιασα αυτό το μαγικό κουτί στα χέρια μου, τι ήθελα να γίνω. Λέγομαι Emmanuel Angelicas. Είμαι φωτογράφος.

ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Άρχισα φωτογραφίζοντας την οικογένεια και τους φίλους μου, έχοντας πάντα την εποπτεία του περιβάλλοντος που ζούσα. Μεγάλωσα σε μια περιοχή του Σιδνεϊ που ήταν γεμάτη χρώματα, οι άνθρωποι ήταν φιλικοί κι έτσι δεν ήταν δύσκολο να τους προσεγγίσω. Πηγαίνοντας στο γυμνάσιο, οι φωτογραφίες άρχισαν να αλλάζουν. Καινούργια πράγματα βρέθηκαν στο δρόμο μου: Ο θάνατος του πατέρα μου, τα κορίτσια. Τελειώνοντας το σχολείο γνώρισα με απόλυτη βεβαιότητα ποιος ήταν ο προορισμός μου κι έτσι η προφανής επιλογή ήταν η Σχολή Καλών Τεχνών. Βρέθηκα στη σχολή τη δεκαετία του '80. Οι περισσότεροι καθηγητές ήταν γυναίκες. Αυτό επηρέαζε και τον τρόπο διδασκαλίας. Ήμουν ένας νεαρός φοιτητής που, όπως έλεγαν, «φωτογράφιζε γυναίκες στήθη και ποινούς», κι αυτό έκανε τα χρόνια της σπουδής μου δύσκολα. Παρόλα αυτά, ήξερα από την αρχή, ότι τα χρόνια της σχολής θα ήταν μια περίοδος άσκησης και μάθησης. Πως να φωτίσεις το ανθρώπινο σώμα, αυτός ήταν ο στόχος μου. Άρχισα να πειραματίζομαι μόνος μου. Την εποχή εκείνη, καθηγητές και σπουδαστές, προσπαθούσαν να αποδομήσουν τα έργα τέχνης, να τα αναλύσουν, να τα αξιολογήσουν. Σε πρόετρπεαν να πας σε εκθέσεις φωτογραφίας, να γνωρίσεις το έργο άλλων καλλιτεχνών. Δεν ακολούθησα την πεπατημένη. Τράβηξα το δικό μου δρόμο παρά τις δυσκολίες που συνεπαγόταν μια τέτοια επιλογή. Κατά κάποιο τρόπο απομονώθηκα. Δεν ήθελα η προ-

σωπική μου έκφραση να επηρεαστεί από τις αντιλήψεις άλλων ανθρώπων. Καθώς πλησίαζε το τέλος των σπουδών μου, ήξερα πως θα έπρεπε να μιλήσω κι εγώ για το δικό μου έργο. Τους είπα: φωτογραφίζω για τους Θεούς. Τους μίλησα για την ελληνική γλυπτική της ελληνιστικής περιόδου. Αν θέλετε να μάθετε τι κάνω μελετήστε αυτήν την περίοδο, τους είπα. Προσωπικά δεν μου καίγεται καρφί ποια ήταν η γνώμη τους κι ακόμη τώρα, δεν δίνω δεκάρα για τη γνώμη που έχουν για το έργο μου.

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ

Τα χρόνια που πέρασαν είχα την τύχη να δω πολλά και το ερώτημα που βαρύνει περισσότερο από όλα είναι πάντα, ποια είναι η πρόθεση σου, ο σκοπός σου, γιατί επιλέγεις να μας δείξεις αυτό κι όχι κάποιο άλλο. Υποθέτω, ότι οι περισσότεροι καλλιτέχνες έρχονται αντιμέτωποι με αυτό το ερώτημα. Πολλοί είναι αυτοί που υποστηρίζουν ότι έχω κάποιο χάρισμα, ότι μου έχει δοθεί κάποιο θείο δώρο. Δεν το αρνούμαι. Αλλά ακόμη γυρεύω αυτό το δώρο και για να είμαι ειλικρινής, εύχομαι να μην το βρω ποτέ.

Τα τελευταία είκοσι χρόνια ήταν γεμάτα προκλήσεις για μένα. Δεν μπορώ να πω με λόγια πόσο έχω υποφέρει σωματικά και υποθέτω ότι σε όλο μου το έργο, στο Μάρικβιλ, την Ταϊλάνδη, την Ιαπωνία, την Ελλάδα, το Μπαλί, παρέμεινα ο ίδιος. Το όραμα μου είναι το ίδιο, ο τρόπος που βλέπω τον κόσμο είναι ο ίδιος, κι όταν οι άνθρωποι με ρωτάνε πόσα

χρόνια φωτογραφίζω και τους απαντώ σαρανταπέντε χρόνια, γελάνε. Γελάω κι εγώ. Αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι γελάμε για τον ίδιο λόγο. Και μονάχα όταν τους δείκνω τις δύο πρώτες φωτογραφίες που τράβηξα και μετά βλέπουν το υπόλοιπο έργο μου, σωπαίνουν. Γιατί καταλαβαίνουν ότι ήμουν πιστός στην αλήθεια της τέχνης μου και πως ακόμη παραμένω.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ MANA

Ο πατέρας μου δεν έζησε για να δει μεγάλο μέρος του έργου μου. Τον έχασα όταν ήμουν 12 ετών. Ήταν ένας θαυμάσιος άνθρωπος. Γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, μιλούσε πέντε γλώσσες κι έτσι όταν έφτασε στην Αυστραλία δούλεψε για τις υπηρεσίες του υπουργείου μετανάστευσης. Ήταν επίσης εξαιρετικός μουσικός και είχε υπέροχη φωνή. Έχω κρατήσει δύο από τις κιθάρες του. Η μητέρα μου καταγόταν από αγροτική οικογένεια. Γεννήθηκε στην Ελλάδα, στην Ολυμπία. Μετά τον πόλεμο, μετανάστευσε στην Αυστραλία. Γνώρισε τον πατέρα μου στο καράβι κατά τη διάρκεια του μεγάλου ταξιδιού. Ο πατέρας μου έπαιζε μουσική κι εκείνη ήταν στη θεατρική ομάδα που προσέφερε ψυχαγωγία στους επιβάτες. Παντρεύτηκαν μόλις έφτασαν στην Αυστραλία. Μετά το θάνατο του πατέρα μου η μητέρα μου συνέ-